

[Indenrigs- og boligministeren.]

godt, som kommissionens betænkning kender dem. Kommissionens betænkning er, såvidt jeg kan se, gået udenom at tage stilling til de forhold, hvorunder farmaceuterne arbejder. Jeg kan måske endda sige, at jeg ved at forhøje tilskudsgrænsen for apotekerne har skabt lysere udsigter for mange farmaceuter, der gennem en lang årrække vil være henvist til at være apotekere på små apoteker. Efter kommissionens forslag her ville de i virkeligheden være blevet dårligere stillet, end en farmaceut på ældste gage er i dag.

Nå, alle disse problemer får vi jo uægtelig lejlighed til at diskutere i udvalget. Det samme gælder det ærede medlem fru Inger Merete Nordentofts spørgsmål om § 55 og reguleringstillæggene, et problem, som i høj grad drejer ind på hele opbygningen af vor tjenestemandsløvgivning, og som næppe, hvis det skulle løses på anden måde end ved det fremsatte forslag, kunne undgå at få indflydelse på tjenestemandsløvgivningen.

Den forhandling, som har fundet sted i dag, skulle for mig at se ikke udelukke, at der ud af en udvalgsbehandling kunne komme en lovgivning, som store dele af den danske befolkning og også den del, der til daglig er optaget af at producere lægemidler og fordele dem, kan være tilfreds med.

Mærk: Jeg skal fatte mig i korthed, da jeg er helt enig med den højtærede minister i, at dette område er så stort, at det sikkert vil være det rigtigste og også det mest hensigtsmæssige at tage alle de mange problemer op i udvalgsarbejdet.

Jeg vil dog gerne understrege den kendsgerning, at kommissionsflertallets forslag om begrænsningen af de medicinske specialiteters beskyttelse afgjort betyder en større billiggørelse af disse medikamenter, end ministerens forslag gør. Det tror jeg ikke der er nogen der kan benægte. Jeg tror også, at kommissionsflertallets forslag på dette område kan gennemføres således, at det ikke kommer til at skade medicinalindustrien.

Af apotekerfondens overskud foreslås brugt en del til nedsættelse af den livsvigtige medicin, bl. a. insulin og leverpræparater, og som den højtærede minister oplyste, er det rigtigt, at der i betænkningen kun er afsat 1,8 mill. kr. til dette formål. I forhold til den samlede omsætning af medi-

cinalvarer betyder dette beløb ikke så forfærdelig meget, hvis der skulle sættes ind på en nedsættelse af hele medicinforbruget, men lidt har også ret, og en stabilisering af priserne eller blot en nedsættelse på mange betydende medikamenter vil betyde en del for de syge og for dem, der skal betale varerne; men vi må selvfølgelig lade dette spørgsmål og mange andre spørgsmål underkaste en grundig udvalgsbehandling.

Bertel Dahlgaard: Kun nogle få bemærkninger. Når jeg sagde, at ministeren i sit forslag ikke syntes at kende farmaceuterne, står det i forbindelse med den kendsgerning, som ministeren sikkert ikke vil bestride, at han nøje har efterkommet de ensidige synspunkter fra medicinalfabrikkerne og de ensidige synspunkter fra visse apotekerkrede angående afgiften, mens han slet ikke, hverken i bemærkningerne eller i taler i dag, henleder opmærksomheden på, at hele den store farmaceutstand og dens organisation står bag ved flertallets forslag.

Dernæst fremsætter den højtærede minister nogle bemærkninger vedrørende afgiftsforlaget, som egentlig forundrede mig meget. Ministerens indledende bemærkninger kan jeg i og for sig være enig i — det er ikke ønskeligt, at afgiftsordningerne ændres med korte mellemrum —, men vi ved jo alle, at der fra alle sider, også fra apotekernes side, for få år siden var enighed om, at den nu gældende ordning skulle være en midlertidig ordning, som skulle gælde, indtil kommissionen havde afgivet sin betænkning, og derfor er det, det gælder om i dag, netop udfra den højtærede ministers egne synspunkter, at nå frem til en ordning, som kan holde ud i fremtiden, og som ikke stadig skal ændres. Jeg tillader mig nu at spørge, at hvis den højtærede minister fik sin vilje på det område — hvad han dog sikkert ikke gør —, ville han komme til at opleve den samme udvikling, som har fundet sted i Sverige og Norge, nemlig at når man baserer afgifterne ensidigt på nettoafgifter, vil man, efterhånden som den økonomiske udvikling skrider frem og befolkningstilvæksten foregår, komme op på en så betydelig værdi af apotekerprivilegierne, at man nødvendigvis må gå til at inddrage dem med kolossalt høje afgiftssatser — som i Sverige med 90 pct. Den højtærede minister havde jo i gamle dage den anskuelse, at en høj indkomstbeskatning fratog menne-